

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Ex iudice in Patrem. Et hæc conversio exigit nostras laudes & gratiarum actiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

tera, quam S. Petrus Chryfologus proponit, *de iudice in Patrem*.

II.
Punctum.

Deus, commentatur Tertullianus in libro de Pœnitentia, est obligatus vi innatæ sanctitatis suæ essentiæ æquè ad vindicandum, & plectendum malum, ut iudex, ac ad præmiandum bonum, ut remunerator, unde infert idem Doctor: *Omnia iniquitas siue parva, siue magna sit, puniatur necesse est, siue à Deo vindicante, siue ab homine pœnitente.* Christus Jesus in quantum est Dei filius, recepit, à Patre suo cœlesti omnem iudicandi potestatem: *Omne iudicium dedit Filio.*

Joan. 5. 22.

Peccata quidem nostra ipsum constituerunt iudicem sed amor illum mutavit, quantumvis immutabilen in patrem mansuetum, bonitate & misericordiâ plenum: *de iudice in patrem de irato in clementem.* Tunc itaque, quando sol radiorum suorum lucem dispertit, non nisi idololatriis quando terra nutriit non nisi sacrilegos, Deus huc ad nos descendere decrevit. O Deus! quid est, quod agis? si hoc, perijimus miseri, filii perditionis, quid enim aliud invenies super terram præter odii & iræ tuæ objecta? Minime, nil subest quod vereamini, Deus si-

Joan. 3. 17.

quidem conversus venit in mundum: *Non ut iudicet mundum, sed, ut salvetur mundus per ipsum.*

Luc. 2. 10.

Cujus mentem talia unquam subire potuissent? in silentio profundæ noctis, magis per malitias nostras denigratæ, quàm per tenebras ei connaturales, quando totum humanum genus, vitiorum lethargo obrutum, indormivit; ecce, Angeli adsunt lætissimi nuntii, pacem nobis denuntiaturi: *Nolite timere, ecce enim evangelizo vobis gaudium magnum.* Hoc est, quod admirandi præbuit causam D. Paulo: *Eramus, ait is, aliquando & nos insipientes, incre-*

increduli &c. Benignitas & humanitas apparuit salvato- Tit. 3. 4.
ris nostri.

Idem Iſaias ut prævidit, gaudii excessu in extasin
quasi raptus, se explicare nesciebat: *Confitebor tibi, Domi Isa. 12. 1. 2.*
me, quoniam iratus es mihi, conversus est furor tuus, & con-
solatus es me. Ecce, Deus salvator meus. fiducialiter agam,
& non timebo; Deus factus est mihi in salutem.

Istud igitur non est tonitruum illud Divinæ ver-
tici nostro imminens, est vox jubilationis per organa &
ora omnium Prophetarum resonans: *Consolamini, conso- Isa. 40. 1. 2.*
lamini popule meus ... loquimini ad cor Jerusalem, quoniam
completa est malitia ejus, dimissa est iniquitas illius; suscepit de
manu Dei duplicia pro omnibus peccatis suis.

Quis discurrendi modus! oportet, ut præditus sit
bonitate quâdam omnino Divinâ, qui tali discursu utitur:
quandoquidem vos excessivè ingratos, & malitiosos vos
erga me exhibuistis, excessivam in vos bonitatem è con-
tra exercere intendo; & quàmvis peccata vestra à me,
ut judicem vobis submittram, extorquere laborent in vestri
condemnationem, nihilominus volo mittere filium
meum tanquam Redemptorem pro salute vestra: *Quo Ibidem.*
niam completa est malitia ejus, dimissa est iniquitas illius.
Nè miremini insuetum alioquin ratiocinandi modum,
est quippe sequela nova, ex conversione Dei desumpta.
Convertar, & miserebor. Qualis hæc conversio! Filius *Jerem. 12. 15.*
Dei qui consideratus in sinu Patris æterni ab Jeremia ru-
giebat leonis instar contra hominum iniquitates: *Domini-*
nus de excelsis rugiet; collocatus in Virgineo matris sinu,
immutatus, ex leone factus est agnus: in nativitate sua
æterna furore succensus candebat, in temporali verò na-
tivitate furor iste fuit dulcoratus. Exinde, quo lacte Ma-

riano potatus, lac illud omnem iræ ipsius amaritudinem vertit in dulcedinem, nec fovet amplius alias quàm cogitationes pacis. *Ego cogito cogitationes pacis, & non afflictionis*, inelamat nobis per os Jeremiæ Rex pacificus noster.

Quapropter speciali jure donamus Mariæ titulum matris Misericordiæ: ea quidem, tanquam mater Christi, reverà mater Omnipotentis, Sapientis & Justitiam dicitur, peculiari tamen ratione vocanda mater Misericordiæ, eoquod ad Deum reddendum misericordem alio modo concurrerit, & contribuerit, qui non erat ante Incarnationem, *misericos dicitur miserum cor*, etymologia est Angelici Doctoris. Ob hanc causam quidam SS. Patrum misericordiam compellat *callactaneam Christi*, fororem lactis Christi Jesu.

Psal. 45. 8.

Venite, & videte opera Domini. Venite ergo, & admiramini has tam amabiles conversiones; qui olim audiebat terribilis Deus, Deus fortis, Dominus Deus exercituum, nunc apparet, & est Deus parvus, Deus infans, Deus pacis.

Videor mihi oculis quasi intueri amabilem hunc Jesum, dum recumbit in sinu suæ Matris, & in throno misericordiæ suæ requiescit, ubi mutat & rescindit priora sua decreta, ubi condemnat, ut, quos ante Divina justitia ignibus suæ vindictæ consumendos, adjudicarat, cederent in pabulum flammis pretiosis, ardentissimi sui Amoris. Quid vobis videtur, quærit Ennodius, cum enim tanquam malefici jure essemus plectendi, non poteramus nobiliori modo condemnari? *Nullum genus est damnandi sublimius, quàm illud, quod nos Amori subjicit.*

Interea dum istud præsepe accedere paratis, contestaturi, quod approbetis hoc decretum, interim, usque dum

dum subscripseritis tam favorabili sententiæ, progrediar ego ad tertiam conversionem, seu tertiam partem præsentis discursus.

Tertia Conversio Dei est *de irato in clementem, de offenso in penitentem.* Videte, monet Venerab, Abbas Cellensis, quomodo Christus Jesus, ad formam Regis Nive volentis impendentem populo suo interitum amoliri, è throno suo surgit, vestimenta gloriæ suæ abjicit, cilicinum habitum induit: *surrexit de folio suo, exiit se vestimentis gloriæ, indutus cilicio, deposuit fortitudinem, circumdatus infirmitate.* III.
Punctum:

Vel etiam dicamus cum S. Cypriano, aut per vetusto authore illo de operibus Cardinalibus, quòd Christus Jesus personam penitentis assumendo, obscurârit fulgorem Divinitatis suæ, obvelârit radios suæ majestatis sacco mortalitatis nostræ; *sacco mortalitatis indutus*, si myrrha est penitentiae symbolum, & mortificationis emblema, quam appositè hic amabilis in sinu matris suæ repositus pulvis vocari potest, *Fasciculus myrrha*, eique in vicem lemmatis subnecti: *Fasciculus myrrha dilectus meus mihi, inter ubera mea commorabitur.* Cant. 1. 12 Est præstans quoddam compositum ex myrrha penitentiae; quid enim requiritur ad perfectam penitentis exhibitionem? Tria, communiter responderetur, confessio, dolor, satisfactio; tria hæc in nascente Jesu reperiuntur unita.

Verum quidem est, quòd Christus in primo suo in mundum ingressu, in primo vitæ suæ momento penitentiam egerit; hæc tamen fiebat in secreto, intra maternos viscerum claustra, at hodierna die publicè ipsam instituit; quem in sinem stabulum mutat in templum, præsepe in altare, altari proinde huic impositus simili ferè